

je přidělen, od listopadu 1913 na Smíchově se nachází, a uvádí dále, že nesrovnalost tato dá se vysvětlit pouze tím, že žal. úřad nerozeznává rozdíl mezi pojmy »sídlo úřadu« a »místo služební«.

Námítce této nebylo lze přiznati odůvodněnost.

Neboť, že st-l sám nebyl přeložen na jiné místo služební, vychází z toho, že v roce 1913 byl a také i nadále zůstal úředníkem ředitelství pošt a telegrafů v Praze v témž oddělení pro kontrolu poštovních poukázek, což st-l ostatně ani nepopírá.

Na tomto služebním poměru se ničeho nezměnilo ani tehdy, když zmíněné oddělení pro kontrolu poukázek bylo přemístěno z Prahy, kde se dříve nacházelo, do poštovní budovy na Smíchově; neboť st-l zůstal nejen úředníkem ředitelství pošt a telegrafů, nýbrž i v témž oddělení.

Rovněž úřední sídlo ředitelství pošt a telegrafů zůstalo nezměněno. Neboť úředním sídlem ředitelství pošt a telegrafů je Praha, pro niž bylo zřízeno, a v Praze se také dosud nachází. Na tom ničeho nemůže změnití umístění jednotlivých oddělení v jiných místnostech v Praze neb předměstích. Nezakládá proto ani změna úředních místností oddělení pro kontrolu poukázek, v němž st-l se nachází, přeložení úřadu.

Pokud st-l tvrdí, že služební místo úředníka dlužno rozeznávat od sídla úřadu, jemuž úředník je přidělen, a dovolává se v tom ohledu čl. III. odst. 2. min. nař. ze dne 14. května 1873 č. 74 ř. z., nutno podotknouti, že ustanovení toto mluví přímo proti st-lovi, neboť praví, že za místo služby pokládá se místo úřadu (Amtsort), v němž úředník službu koná ne pouze přechodně.

Jelikož místem úřadu, jak dovozeno, byla a zůstala Praha, byla stále i služebním místem st-lovým Praha. Předpisu, že by místnosti úřadu se musely nacházeti v tomto místě jeho a nikoli i mimo territorium toto, není.

Nejsou tudíž dány podmínky pro nárok st-lův na hrazení stěhovacích výloh po smyslu dvor. dekretu ze dne 13. září 1804 a není proto ani případné, dovolává-li se st-l dekretů dvor. komory č. 30.451, 40.124, 47.846 ex 1841 a č. 7957 z 5. března 1843 o přiznání stěhovacích výloh na krátké vzdálenosti.

Pokud pak st-l poukazuje na výnos býv. min. obchodu ze dne 30. října 1885 č. 34.519 a výnosy býv. min. fin. ze dne 6. října 1856 č. 46.917 a ze dne 14. listopadu 1879 č. 1699, jimiž úředníkům z Prahy na Smíchov přeloženým náhrada stěhovacích výloh byla přiznána, připomenouti, že rozhodnutí ta nemají vůbec povahu právní normy, jež by pro daný případ byla směrodatnou, nehledě ani k tomu, že skutková podstata dle údajů st-lových se tu liší od jeho případu tím, že dotčení úředníci byli skutečně na Smíchov přeloženi, čehož u st-le není.

Bylo tudíž stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2168.

Státní zaměstnanci. — Řízení před nss-em: Nepřípustnou je stížnost manželky nezvěstného státního úředníka, byla-li výplata požitků manželových — po nějaký čas konaná k rukám jejím

— zastavena a jí poukázány alimentální požitky, netvrdí-li stížnost nesprávné vyměření těchto požitků, nýbrž domáhá se toliko dalšího vyplácení požitků manželských.

(Nález ze dne 30. března 1923 č. 5283).

V ě c: Františka V. ve S. (adv. Dr. Jar. Nebesář z Prahy) proti ministerstvu financí o výplatu služebních požitků.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

D ů v o d y: Účetní oficiál Josef V., přidělený dočasně od zem. fin. ředitelství v Praze k účtárně zemské fin. správy Podkarpatské Rusi v Užhorodě, vraceje se ze své dovolené končící dne 18. října 1920, kterou trávil u své rodiny v S., do svého služebního místa, vystoupil dne 16. října 1920 ve stanici Štrbě a odebral se na krátký výlet do Tater se sdělením, že se na večer vrátí, v Tatrách zmizel a je od té doby nezvěstným.

Služební požitky Josefa V. byly podle vynesení min. fin. ze dne 17. března 1921 zemským fin. ředitelstvím v Praze vypláceny nezkráceně jeho manželce Františce V. Dekretem z 31. března 1921 byl Josef V. jmenován účetním revidentem.

Rozhodnutím min. fin. z 25. dubna 1922 byla další výplata aktivních požitků nezvěstného Josefa V. dnem 31. prosince 1921 zastavena, a manželce jeho Františce V. a dceři vyměřeny podle zákonů ze 17. prosince 1919 č. 2 Sb. z roku 1920 a z 3. března 1921 č. 99 Sb. od 1. ledna 1922 alimentální požitky.

Jednaje o stížnosti proti tomuto rozhodnutí uvážil nss toto:

Podle § 2 zák. o ss ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876, může býti st-lem jen ten, kdo tvrdí, že mu bylo protizákonným rozhodnutím neb opatřením některého úřadu správního v jeho právech ublíženo.

V daném případě nemohl však nss uznati, že by st-lka tvrdila, že nař. rozhodnutím nějaké její právo bylo porušeno.

St-lka činí nárok na další výplatu služebních požitků svého nezvěstného manžela. Dle § 45 služ. pragm. přísluší však tento nárok jedině úředníku samému jako nárok z jeho služebního poměru plynoucí a jako důsledek toho, že úředník v základě svého ustanovení koná službu. Manželka úředníka má proti státu jen onen nárok, který jí přísluší jako vdově po úředníku.

V daném případě bylo vzhledem na nezvěstného Josefa V. se st-lkou naloženo jako s vdovou po něm, a byly jí za analogického použití ustanovení zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 2 Sb. z roku 1920 a zákona ze dne 3. března 1921 č. 99 Sb. dnem 1. ledna 1922 poukázány alimentální požitky. Že by výměra těchto požitků neodpovídala výměře oněch požitků, na něž by st-lka jako vdova měla nárok, stížnost netvrdí.

Bylo proto stížnost podle § 2 zák. o ss odmítnouti jako nepřipustnou.

Č. 2169.

Státní zaměstnanci. — Pražská konservatoř
h u d b y: I. Otázka odborné kvalifikace učitele konservatoře hudby za